

СЪЮЗ НА СЪДИИТЕ В БЪЛГАРИЯ
Член на Международната асоциация на съдиите (МАС)
Член на Европейската асоциация на съдиите (ЕАС)
Член на Европейски магистрати за демокрация и свободи (МЕДЕЛ)
София 1000, ул. Пиротска 7, ет.5, тел 0879686841
e-mail: office@judgesbg.org

До Конституционния съд

бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 1

1000 София

СТАНОВИЩЕ

по конституционно дело № 13/2026 г.

от Съюза на съдиите в България
чрез Управителния съвет, представляван
от Атанас Атанасов

I. Увод

Съюзът на съдиите в България представя настоящото становище по к.д. № 13/2026 г., образувано по искане на съдия от Софийския районен съд за установяване на противоконституционност на чл. 36а, ал. 1 ЗАдв в частта, с която адвокатският съвет определя размера на възнаграждението на особения представител. Предметът на настоящото становище е не самото право на адвоката на възнаграждение, което е безспорно, а въпросът **кой орган следва да има последната преценка за размера на възнаграждението, което представлява разноска, която е част от съдебното производство и може да обуслови неговото развитие.**

Съюзът на съдиите в България подкрепя искането. Оспорената уредба възлага на орган извън съдебната власт решаваща преценка по процесуална разноска, която може да засегне достъпа до съд, правото на защита, имуществената сфера на страните, правото на кредитора да получи ефективна съдебна защита и в определени хипотези разходването на средства от бюджета на съда. Конституционният проблем не е в участието на адвокатурата при избора на адвокат, а в овластяването ѝ да постановява задължителен размер на процесуална разноска по висящо съдебно производство.

Въпросът следва да се разгледа през няколко взаимосвързани норми: чл. 117, ал. 2 КРБ като водеща гаранция за независимостта на съдебната власт; чл. 8 КРБ относно разделението на властите; чл. 4, ал. 1 КРБ относно правовата държава, предвидимостта и контрола; чл. 56 КРБ относно правото на защита и достъпа до съд; чл. 121, ал. 1 КРС относно равенство и състезателност на страните; и чл. 117, ал. 3 КРБ само в прецизния смисъл на недопустимо външно влияние върху конкретни разходи по дела, а не като твърдение, че адвокатският съвет определя бюджета на съдебната власт.

II. Нормативна и фактическа рамка

В производството, послужило като повод за сезиране на Конституционния съд, ответниците са търсени на известните адреси, но не са намерени; връчването е осъществено по чл. 47 ГПК и следва да им бъде назначен особен представител. В искането е посочено още, че възнаграждението следва да бъде изплатено от бюджета на съда, тъй като ищецът е освободен от такси и разноски.

До изменението на ЗАДв съдът е определял депозита, съответно възнаграждението на особения представител, включително когато плащането е за сметка на бюджета на съда. След изменението съдът следва първо да поиска от адвокатската колегия да определи адвокат и размера на възнаграждението, за да може след това да укаже внасяне на депозит или да разпорежи плащане от бюджета на съда.

Критериите по чл. 36, ал. 3 ЗАДв - фактическа и правна сложност, засегнат интерес, условия на възлагане и предоставяне на защитата, време и спешност, квалификация, опит и специализация - предполагат конкретна процесуална преценка. Именно съдът познава предмета на спора, доказателствения обем, процесуалното поведение на страните, стадия на делото и реалната необходимост от действия. Адвокатският съвет, обратно, не е орган по делото, не носи отговорност за движението му и не разполага по необходимост с пълната процесуална картина.

III. Конституционни аргументи

1. Чл. 117, ал. 2 КРБ - независимост на съдебната власт и последна съдебна преценка

Чл. 117, ал. 2 КРБ постановява, че съдебната власт е независима и че при осъществяване на функциите си съдиите се подчиняват само на закона. Тази независимост не се изчерпва с постановяване на съдебния акт по същество. Тя включва и правомощието съдът самостоятелно да управлява процеса, да осигурява участието на страните, да определя процесуалните предпоставки и да контролира разноските, които влияят върху движението на делото.

Конституционният съд последователно свързва независимостта на съдебната власт с подчинение единствено на закона и със забрана съдебната дейност да бъде поставяна в зависимост от външни органи. В **Решение № 2/2008 г. от 6.03.2008 г. по к.д. № 1/2008 г.** на КС е формулирана особено важната теза, че зависимостта на дейността на магистратите от разрешение или преценка на други органи и длъжностни лица е нарушение на категоричния конституционен императив, съдържащ се в разпоредбата на чл. 117, ал. 2 КРБ. Този принцип е напълно приложим към оспорената уредба: съдът не просто получава становище от адвокатския съвет, а е поставен в зависимост от неговата финансова преценка по въпрос, който може да обуслови дали и кога производството ще продължи.

В **Определение № 5/2023 г., от 27.04.2023 г. постановено по к.д. № 6/2023 г.** Конституционният съд обобщава трайната си практика по чл. 117, ал. 2 КРБ, включително **Решение № 6/1993 г.** и **Решение № 1/1999 г.**, като подчертава, че независимостта на съдебната власт е класически въпрос на правовата държава и се

проявява чрез подчинението на магистратите само на закона, свободното вътрешно убеждение и задължителната сила на съдебните актове. Изхождайки от тези изводи, то ако съдът е обвързан от външна преценка относно разноската, която самият той трябва да администрира, тази независимост се обезсържава на процесуално равнище.

Особеният представител не е договорен адвокат на страна, която свободно е избрала защитник и е договорила възнаграждение. Той е процесуална гаранция, назначена по силата на закона. Поради това възнаграждението му е процесуална разноска, а не чист адвокатски хонорар, който има частноправен характер. Последната преценка за необходимостта, разумността и пропорционалността на такава разноска трябва да принадлежи на съда.

2. Чл. 8 КРБ във връзка с чл. 117, ал. 1 и 2 КРБ - прехвърляне на съдебна функция

Чл. 8 КРБ установява разделението на властите. Чл. 117, ал. 1 КРБ възлага на съдебната власт защитата на правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Администрирането на делото е част от тази функция. Съдът е органът, който следи за надлежното развитие на процеса, за равнопоставеността на страните, за разумния срок и за процесуалните разноски.

Оспорената разпоредба изважда от съда решаващата преценка относно размер на разноската, която е функционално свързана с правораздаването. Адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се по чл. 134 КРБ, но тя не е орган на съдебната власт и не носи отговорност за движението на делата. Следователно участието на адвокатския съвет може да бъде организационно - при посочване на адвокат, но не и решаващо по въпрос за задължителен за съда размер на процесуална разноска.

Липсата на последващ пълен съдебен контрол засилва конституционния проблем. Не е решаващо само обстоятелството, че първоначалната преценка за размера на възнаграждението се извършва от несъдебен орган. Същественото е, че законът не предоставя на съда правомощие сам да извърши цялостна преценка за необходимостта, разумността и пропорционалността на определения размер. Така съдът е длъжен да съобрази процесуалното развитие на делото с решение, което не е постановено от орган на съдебната власт. Подобно нормативно решение е несъвместимо с принципа, че съдът следва да разполага с последната дума по въпроси, които влияят върху достъпа до съд и движението на производството. Практиката на Европейския съд по правата на човека свързва понятието за съд с правомощието да постановява окончателна и независима преценка, без да бъде обвързан от решаващи становища на външни органи.

3. Чл. 117, ал. 3 КРБ - бюджетната автономия

Аргументи могат да бъдат изведени и от чл. 117, ал. 3 КРБ. Оспореният закон допуска външен орган да определя конкретен разход по конкретно дело, който съдът може да бъде длъжен да понесе, без да има последна преценка за неговата необходимост и пропорционалност.

В Решение от 07.10.2004 г. по к.д. №4/2004 г. КС приема, че понятията „съдебната власт е независима“ и „самостоятелен бюджет“ са корелати, а също че, за да бъде независима

съдебната власт, тя трябва да има бюджет, който не е зависим от фактори извън системата. Това решение не означава, че всяко плащане по дело е самостоятелен бюджетно-конституционен въпрос. Но то показва, че **финансовата самостоятелност е гаранция за функционалната независимост**. Когато конкретният разход е част от механизма за движение на делото, съдът трябва да може да го контролира.

4. Чл. 4, ал. 1 КРБ - правова държава, предвидимост и контрол

Правовата държава изисква ясни, предвидими, проверими и контролируеми правила. Оспорената уредба не осигурява достатъчна методика за прилагане на критериите по чл. 36, ал. 3 ЗАдв. Не е ясно как се претеглят фактичката и правната сложност, кога броят на исковете или страните реално увеличава труда, как се избягва механично умножаване и как се проверява пропорционалността.

Законодателят е предоставил на адвокатските съвети широка дискреция при прилагане на критериите по чл. 36, ал. 3 ЗАдв, без да е предвидил достатъчно законови гаранции за еднакво и предвидимо прилагане. По този начин размерът на възнаграждението може да варира съществено в зависимост от преценката на различни адвокатски колегии при идентични фактически хипотези. Това създава риск от неравно третиране на гражданите и от липса на достатъчна правна предвидимост, което е несъвместимо с изискванията на чл. 4, ал. 1 КРБ. Уредбата не съдържа и изрично задължение за мотивиране на определения размер на възнаграждението, което допълнително затруднява контрола за неговата законосъобразност и пропорционалност.

В Решение № 12 от 27.11.2025 г. по к.д. № 7 от 2025 г. КС приема, че съдебната защита в рамките на чл. 56 КРБ е принцип на правовата държава, а за да бъде изпълнено със съдържание това право, трябва да е налице гарантиран свободен достъп до съд. Уредба, при която финансов елемент с процесуални последици се определя от външен орган без ефективна съдебна корекция, не отговаря на този стандарт.

5. Чл. 56 КРБ - достъп до съд, право на защита и право на ефективна защита

Чл. 56 КРБ гарантира правото на защита при нарушени или застрашени права и законни интереси. Това право обхваща както защитата на ответника чрез особен представител, така и правото на ищеца - включително кредитора, да получи ефективна съдебна защита на своето вземане. Разноските по процеса са част от тази защита, защото те определят дали лицето може реално да упражни правото си на иск и дали успешното водене на делото няма да бъде обезсмислено от непропорционална финансова тежест.

В гражданския процес ищецът търси държавна защита за реализиране на свое субективно право, ако движението на делото бъде поставено в зависимост от външно определена разноска за особен представител, която съдът не може да контролира, правото на кредитора на съдебна защита се засяга пряко. Това важи както когато кредиторът трябва да внесе депозит, така и когато е освободен от разноски - защото и в двата случая размерът и срокът за определяне на възнаграждението влияят върху достъпа до съд и върху бързината на защита.

Разноските следователно не са страничен технически въпрос. Те са част от процесуалния баланс между правото на защита на ответника, правото на ищеца на ефективна защита и обществения интерес от бързо и справедливо правораздаване. Именно затова последната преценка трябва да бъде на съда.

6. Чл. 121, ал. 1 КРБ - равенството и състезателността

Съгласно чл. 121, ал. 1 от Конституцията съдилищата осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес. Тази конституционна функция не се изчерпва с разрешаването на правния спор по същество, а обхваща цялостното ръководство на производството и контрола върху процесуалните механизми, които определят възможността на страните ефективно да участват в него.

Особеното представителство е институт, предназначен именно да гарантира участието на отсъстващата страна и по този начин да обезпечи състезателното начало и процесуалното равновесие. Определянето на възнаграждението на особения представител не е въпрос, стоящ извън процеса, защото размерът на това възнаграждение може да обуслови внасянето на депозит, развитието на производството и срока, в който съдебната защита ще бъде осъществена. Следователно, то представлява елемент от механизма, чрез който съдът осигурява равенството и участието на страните в процеса.

Когато законът възлага на орган извън съдебната власт да определя задължителен за съда размер на такава процесуална разноска, се създава разминаване между конституционната отговорност на съда да гарантира състезателността на производството и липсата на правомощие сам да прецени един от факторите, които непосредствено влияят върху нейното осъществяване. Така съдът носи конституционната отговорност за надлежното развитие на процеса, без да разполага с пълния набор от правомощия, необходими за изпълнение на тази функция.

Не е конституционно съобразно съдът да преценява необходимостта от назначаване на особен представител, последиците от липсата му, размера на останалите разноски по делото и крайното им възлагане между страните, но да бъде лишен от правомощие да прецени размера на възнаграждението именно на този участник в процеса, чието назначаване сам е разпоредил в интерес на състезателността и справедливото правораздаване.

Допълнително следва да се отчете, че законът не урежда състезателна процедура пред адвокатския съвет. Страната, която ще бъде натоварена с разноската, не разполага с гарантирано право да бъде изслушана, да представи становище относно размера или да получи мотивирано решение. Така определянето на възнаграждението се извършва извън процесуалните гаранции, които Конституцията свързва със защитата на правата и законните интереси на гражданите.

Поради всичко изложено оспорената уредба освен, че накърнява принципа на независимост на съдебната власт по чл. 117, ал. 2 КРБ, поставя в опасност изискването на чл. 121, ал. 1 КРБ съдът да осигурява равенство и условия за състезателност на страните чрез собствена и самостоятелна процесуална преценка.

IV. Нарушаване на ефективността на правораздаването

Оспорената уредба въвежда **допълнителен външен етап** между съдебното определение, че е необходим особен представител, и фактическото продължаване на делото. Съдът трябва да изчака адвокатския съвет да определи както адвокат, така и възнаграждение, след което да администрира депозита или плащането. Това създава риск от бавност, тромавост и блокиране на процеса.

Бързината на процеса не е административно удобство, а елемент от ефективното правораздаване. В **решение от 21.02.1975 г. по дело 4451/70 Голдър срещу Обединеното кралство (Golder v. the United Kingdom)** ЕСПЧ приема, че гаранциите за справедливо, публично и своевременно производство губят смисъл, ако производството не може да бъде започнато или ефективно развито. Българският Конституционен съд (**Решение № 12 от 27.11.2025 г. о к.д. № 7 от 2025 г.**) също свързва съдебната защита със свободния достъп до съд и с правовата държава. Следователно уредба, която въвежда външна процедура без съдебна последна дума по финансовата предпоставка за движение на делото, засяга не само организацията на процеса, а ефективността на правораздаването.

V. Чл. 19, ал. 1 и 2 КРБ – концентрация на правомощието за определяне на адвокатски възнаграждения в съсловен орган

Конституцията гарантира свободната стопанска инициатива и възлага на законодателя задължение да предотвратява злоупотребата с монополно положение. Адвокатските съвети са органи на задължително професионално самоуправление, които упражняват публично признати правомощия по достъпа до професията и дисциплинарния контрол върху нейните членове. Тези функции са конституционно оправдани от чл. 134 КРБ, но не променят обстоятелството, че при определяне на възнаграждение за адвокатски труд адвокатският съвет действа в рамките на професионална общност, чиито членове са потенциални получатели на съответното възнаграждение.

Свободната адвокатска професия предполага поначало отделните адвокати самостоятелно да организират професионалната си дейност и да договарят условията, при които предоставят правна помощ. В случаите на особено представителство липсва обичайното свободно договаряне между адвокат и клиент, поради което законодателят може да предвиди специален механизъм за определяне на възнаграждението. Това обаче не означава, че преценката може да бъде изцяло изведена от съдебния контрол и предоставена на орган на професионалното самоуправление.

В досегашната законодателна уредба последната преценка относно адвокатското възнаграждение винаги е принадлежала на съдебен орган. Оспорената разпоредба въвежда качествено различен модел, при който определянето на конкретна процесуална разноска по висящо дело се концентрира в орган на професионалното самоуправление без ясно уредена възможност съдът да извърши собствена и окончателна преценка.

Така се създава риск финансовата оценка на адвокатския труд да бъде поставена под решаващото влияние на орган, който едновременно упражнява регулаторни функции по

отношение на професията и представлява професионалната общност на получателите на възнаграждението. Именно поради това конституционната автономия на адвокатурата не може да бъде разбрана като основание за изключване на съдебния контрол при определяне на финансови задължения на граждани и организации. Изискването на чл. 19, ал. 2 КРБ за предотвратяване на злоупотреба с монополно положение предполага съществуването на външен и независим коректив, какъвто в случая следва да бъде съдът.

VI. Конфликт на интереси

На първо място, налице е институционален конфликт. Съдът отговаря за движението на делото, но адвокатският съвет определя финансова предпоставка за това движение. Ако съдът счита размера за несъразмерен, но не може да го коригира, конфликтът няма процесуален изход. Това е несъвместимо с чл. 117, ал. 2 КРБ.

На второ място, възниква и структурен конфликт на интереси. Адвокатският съвет определя размера на възнаграждението в полза на адвокат, който принадлежи към същата професионална общност и упражнява дейност под организационната рамка на съответната адвокатска колегия. Настоящото становище няма за цел да постави под съмнение добросъвестността на адвокатските съвети или на отделните адвокати. Конституционният проблем произтича от самата нормативна конструкция, при която орган, институционално свързан с интереса на получателя на възнаграждението, разполага с решаваща власт при определянето на неговия размер. Това е още един аргумент последната преценка да принадлежи на независим и безпристрастен съд.

VII. Право на Европейския съюз

Практиката на СЕС потвърждава, че разноските за адвокатско възнаграждение не могат да бъдат извадени от съдебна преценка за разумност и пропорционалност. В **Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22** СЕС приема, че ако националният съд установи, че наредба за минимални адвокатски възнаграждения, на която националното право придава задължителен характер, противоречи на чл. 101, § 1 ДФЕС, той е длъжен да откаже да приложи националната уредба. СЕС приема също, че уредба, при която съдът няма право да присъди разноски под минимум, определен от съсловна организация, е ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“.

Тези изводи са релевантни и тук. Макар особеното представителство да не е договорна адвокатска услуга, проблемът е още по-чувствителен: няма свободно договаряне между клиент и адвокат, а възнаграждението функционира като процесуална разноска, която влияе върху достъпа до съд. Ако съдът е обвързан от съсловна преценка, се изключва именно контролът, който СЕС счита за необходим.

Разрешението, дадено от Съда на Европейския съюз по дело С-438/22, има значение и извън контекста на минималните адвокатски възнаграждения. От съображенията на решението следва общият принцип, че съдът трябва да разполага с възможност да извърши самостоятелна преценка относно разумността и пропорционалността на разноските. Уредба, при която конкретният размер на възнаграждението по всящо дело

се определя от съсловен орган и обвързва съда, се намира в още по-силно напрежение с този принцип.

В решение от 28 юли 2016 г. по дело C-57/15, **United Video Properties**, СЕС приема, че правилата относно разносните трябва да гарантират разумни и пропорционални разноси, а съдът трябва да може да отчита особеностите на конкретното дело. Това изискване е несъвместимо с уредба, при която размерът се определя окончателно от орган извън съда.

VIII. ЕКПЧ

Чл. 6, § 1 ЕКПЧ гарантира правото на достъп до съд като елемент от правото на справедлив процес. В решение от 21.02.1975 г. по дело 4451/70 (**Golder v. the United Kingdom**) ЕСПЧ приема, че правото на съд би било лишено от съдържание без достъп до съд. В решение от 9.10.1979 по дело [6289/73](#) (**Airey v. Ireland**) Съдът подчертава, че Конвенцията гарантира права, които са практически и ефективни, а не теоретични и илюзорни; именно в този контекст адвокатската помощ може да бъде необходима за ефективен достъп до съд.

В решение от 19.06.2001 по дело 28249/95 (**Kreuz v. Poland**) ЕСПЧ приема, че финансови бариери могат да нарушат достъпа до съд, когато са непропорционални спрямо конкретните обстоятелства. Възнаграждението на особен представител също е финансова предпоставка за развитие на производството. Следователно размерът му трябва да бъде подложен на съдебна преценка.

Решението по дело 49636/99 **Chevrol v. France** и както и решение по дело 16034/90 **Van de Hurk v. Netherlands** са особено важни относно понятието „съд с пълна юрисдикция“. В Chevrol ЕСПЧ приема, че съдът не разполага с пълна юрисдикция, когато е обвързан от решаващо становище на външен орган. В Van de Hurk ЕСПЧ подчертава, че присъщо на понятието „съд“ е правомощието да постановява задължително решение, което не може да бъде изменяно или обезсилвано от несъдебен орган. По аналогия съдът трябва да има последната дума и по процесуални въпроси, които влияят върху достъпа до съд и движението на делото.

IX. Сравнително право

Сравнителната практика на държави членки на ЕС потвърждава, че служебната защита и правната помощ са инструменти за достъп до съд, но не оправдават изземване на съдебната преценка.

В Германия процесуалната помощ цели да осигури достъп до право независимо от дохода и имуществото; тя покрива съдебните разноси и разносните за адвокат, когато съдът назначи адвокат, като самият механизъм е свързан със съдебна преценка за нуждата от помощ, изгледите за успех и липсата на злоупотреба ([BMJV - Prozesskostenhilfe](#)). Това показва, че адвокатското участие е гаранция за достъп, но решаващата институционална преценка остава съдебна.

Италианският Конституционен съд в **решение № 10/2022 г. по делото Sentenza** (ECLI:IT:COST:2022:10) приема, че държавната правна помощ гарантира ефективността на правото на действие и защита в съд, а когато законодателна уредба пречатства ефективния достъп на неимущите до правосъдие, бюджетните съображения отстъпват пред „неприкосновеното ядро“ на правото на съдебна защита. В същото решение е обявена противоконституционност на уредба, която не позволява ликвидация на възнаграждение за адвокатска дейност в задължителна медиация, когато е постигнато споразумение, като съдът подчертава, че липсата на компенсация за защитата може да обезсмисли достъпа до правосъдие.

Френският Конституционен съд в **решение 2024-1091/1092/1093 QPC от 28 май 2024 г.** (ECLI:FR:CC:2024:2024.1091.QPC), относно правната помощ приема, че макар законодателят да може да въвежда различни процесуални режими, той трябва да осигури равни гаранции на страните, включително относно правото да се действа пред съд и правата на защитата. Изключването на определена категория лица от правна помощ е счетено за нарушение на равенството пред правосъдието.

Испанският Конституционен съд в **Решение № 43/2022 от 21.03.2022 г.** (ECLI:ES:TC:2022:43) свързва правото на ефективна съдебна защита с правната помощ и приема, че прекомерно формалистичното тълкуване на условията за достъп до правна помощ може да наруши правото на достъп до ресурс и правото на безплатна правна помощ.

Общият сравнителен извод е ясен: адвокатурата може да участва в организацията на служебната защита, но когато размерът на възнаграждението влияе върху достъпа до съд, движението на делото и пропорционалността на разноските, последната преценка трябва да бъде съдебна.

Х. Заключение

По изложените съображения Съюзът на съдиите в България счита, че чл. 36а, ал. 1 ЗАдв в оспорената част противоречи на Конституцията.

Разпоредбата нарушава **чл. 117, ал. 2 КРБ**, защото поставя съда в зависимост от задължителна външна съсловна преценка по процесуална разноска, която влияе върху движението на делото. Тя противоречи на **чл. 8 КРБ във връзка с чл. 117, ал. 1 и 2 КРБ**, защото прехвърля елемент от съдебното администриране на несъдебен орган. Тя е несъвместима с **чл. 4, ал. 1 КРБ**, защото създава непредвидим и недостатъчно контролируем режим. Тя накърнява **чл. 56 КРБ**, защото може да превърне процесуална гаранция във финансова и организационна пречка пред достъпа до съд, включително пред правото на кредитора да получи ефективна защита. Тя засяга и **чл. 117, ал. 3 КРБ**, тъй като допуска външен орган да определя конкретен разход по дело, без съдът да има последна преценка за неговата необходимост и пропорционалност.

Нормата създава риск от бавност, блокиране на процеса, институционален конфликт, липса на обективни критерии и структурен конфликт на интереси. Тя е в напрежение с

практиката на СЕС относно задължителните съсловни тарифи и с практиката на ЕСПЧ относно достъпа до съд, ефективността на правата и съда с пълна юрисдикция.

Особено съществено е, че възнаграждението на особения представител не представлява обикновен елемент от отношенията между адвокат и клиент. То възниква по силата на закона и служи за обезпечаване на процесуалното представителство в рамките на съдебното производство. Поради това определянето на неговия размер е част от администрирането на делото и не може окончателно да бъде изведено извън съдебната власт. Когато законът възлага такава преценка на орган извън съдебната система и не запазва за съда последната дума, се достига до недопустимо ограничаване на конституционно гарантираната независимост на правораздаването.

Поради това Съюзът на съдиите в България счита, че Конституционният съд следва да уважи искането и да обяви за противоконституционна разпоредбата на чл. 36а, ал. 1 ЗАдв в частта, с която адвокатският съвет определя размера на възнаграждението на особения представител при условията на чл. 36, ал. 3 и 4 ЗАдв.

гр. София,

11.08.2026 г.

С уважение:

Атанас Ст. Атанасов

Председател на Управителния съвет
на Съюза на съдиите в България